

KATE

Kate Harker nem volt sem dühös, sem részeg azon az éjjelen, amikor eldöntötte, hogy felgyújtja az iskola kápolnáját. Csak kétségbeesett.

A kápolna felgyújtása tényleg az utolsó lehetőség volt; ekkorra már betörte egy lány orrát, dohányzott a hálóteremben, puskázott az első vizsgáján, és szóban bántalmazott három apácát. De akármit tett, a Szent Ágnes Akadémia folyamatosan *megbocsátott* neki. Ez volt a baj a katolikus iskolákkal – olyasvalakinek látták, akit meg kell menteni.

Kate-nek azonban nem megváltásra volt szüksége, hanem egyszerűen kiútra.

Éjfélre járt, amikor cipője a hálóterem ablaka alatti fűre pottyant. Régen ezt nevezték a boszorkányok órájának, a sötét órának, amikor a nyugtalan lelkek szabadulni próbálnak. A nyugtalan lelkek és a tizenéves lányok, akik csapdába estek az otthonuktól túl messze lévő bentlakásos iskolákban.

Végigsietett a rendezett kőösvényen, amely a hálóteremtől a Szent kereszt kápolnáig vezetett, a vállára vetett táskában a lépései ritmusára össze-összecsörrentek az üvegek,

mint a fémsarkantyúk. Mind befért, egyet kivéve: a Merilee nővér magángyűjteményéből származó, jó évjáratú bor palackja az ujjai közül himbálózott.

A harangok halkán, lágy hangon elütötték a tizenketőt, kongásuk a campus másik oldalán álló és nagyobb Mindenszentek kápolnából jött. Ott mindig volt valaki – Alice tisztelendő anyja, az iskola igazgapácája vagy akármije egy onnan nyíló szobában aludt, és hiába szerette volna Kate felgyújtani azt az épületet, annyira nem volt ostoba, hogy a gyűjtogatás mellett gyilkosságot is elkövessen. Hiszen az erőszak ára nagyon magas volt.

A kisebb kápolna ajtaját éjszakára bezárták, de Kate aznap már szerzett magának egy kulcsot, amíg végigszenvedte Merilee nővér leckéjét a kegyelem megtalálásáról. Most kinyitotta az ajtót, és berakta a táskát. A helyiség minden korábbinál sötétebb volt, a kék ólomüveg feketének tűnt a holdfényben. Tucatnyi padsor választotta el az oltártól, és egy pillanatig szinte kellemetlenül érezte magát, amiért felgyújtja ezt a békés kis helyet. De hát nem ez az iskola egyetlen kápolnája, még csak nem is a legszebb, és ha a Szent Ágnes apácái valamiről sokat prédikáltak, az az áldozathozatal szükségessége volt.

Száműzetése első évében Kate már elfüstölt két bentlakásos iskolát (átvitt értelemben), majd még egyet a második évben, és abban reménykedett, hogy ennyi elég lesz. Az apja viszont elszánt volt (valakitől csak örökölnie kellett), és egyre újabb lehetőségeket talált ki. A negyedik, egy reformiskola nehezen kezelhető tizenéveseknek majdnem egy évig kitarított, mielőtt megadta magát. Az ötödik, egy fiúiskola, ahol bőkezű pénzadomány ellenében hajlandók voltak kivételt

tenni vele, mindössze néhány rövid hónapig bírta, de addigra az apja már előkészíthette ennek a pokoli zárdaiskolának a telefonszámát, és helyet is foglaltathatott neki, mert egyenesen ide küldték, még csak kitérőt se tett vissza V-városba.

Hat iskola öt év alatt.

De ezzel most vége. Így kell lennie.

Kate lekuporodott a fapadlóra, kicipzározta a táskát, és munkához látott.

A harangszó elhallgatásával az éjszaka, de különösen az éjszakai kápolna hátborzongató csendbe borult, Kate pedig egy dicsőítő éneket kezdett dúdolni, miközben kipakolt két üveg whiskyt, egy ötödéig telt vodkáspalackot – mindkettőt az elkobzott holmik között találta –, háromüvegnyt a ház vörösborából, egy több évtizedes whiskey-t, amelyet Alice tisztelendő anyja szekrényéből szerzett meg, illetve Merilee nővér borát. Felsorakoztatta a palackokat az utolsó padban, aztán átment az imagyertyákhoz. A három sorba rendezett kis üveg-tálcák mellett várt az edény a régimódi, hosszú gyufákkal.

Még mindig dudorászva visszament a leghátsó padhoz, kinyitotta az üvegeket, és egymás után megöntözte az üléseket, igyekezve beosztani az üvegek tartalmát. Alice tisztelendő anyja whiskey-jét a fából készült szószékre hagyta. Nyitott biblia hevert az emelvényen: Kate egy babonás pillanatában inkább levette onnan, és a bejárati ajtón keresztül kihajította a gyepre. Amikor visszalépett a kápolnába, megcsapta a kilocsolt alkohol édeskés pincészaga. Köhögött, kiköpte a szájába gyűlt keserű nyálat.

A helyiség másik végében hatalmas feszület függött az oltár felett; Kate még a sötétben is érezte magán a szobor tekintetét, miközben felvette a gyufát.

Bocsáss meg, Atyám, mert vétkeztem, gondolta, és lángot csiholt az ajtófélfán.

– De semmi személyes – tette hozzá hangosan, ahogy a lángocska hirtelen felfénylett. Egy hosszúra nyúlt pillanattig csak nézte, ahogy a tűz az ujjai felé közeledik. Aztán, épp mielőtt megperzselhette volna, leejtette a legközelebbi pad ülésére. Azonnal kigyulladt, és a tűz suhogó hangot adva terjedt; először csak az alkohol égett el, majd a lángok belekaptak a fába. Pillanatokon belül égtek a padok, a padló, végül az oltár. A tűz nőtt, nőtt és nőtt – önálló életre kelt a körömnői gyufalángból, Kate pedig csak állt, és lenyűgözve nézte, ahogy táncol, nyújtózik, centiről centire egyre magasabbra, mígnem a hőség és a füst ki nem kényszerítette a hűvös éjszakába.

Fuss, szólalt meg egy halk, sürgető, ösztönös hang a fejében halkán, miközben a kápolna égett.

Kate ellenállt a késztetésnek, ehelyett a tűztől biztos távolságban lehuppant egy padra, és előre-hátra hintázva simogatta a késő nyári füvet a cipőtálpával. Ha hunyorított, a látóhatáron még ki tudta venni a legközelebbi csatolt település, Des Moines fényeit. Régimódi név volt, az újjáépítés előtti idők maradványa. Vagy fél tucat ilyen alváros vette körül Verityt, de egyikben sem laktak egymilliónál többen, lezárva és bezárva, labdába sem rúghattak a főváros mellett. Ez volt a lényeg. Senki sem akarta magához vonzani a szörnyeket. Vagy Callum Harkert.

Elővette a gyújtóját – szépséges ezüsttárgy, Alice tisztelendő anyja az első héten elkobozta –, és most a kezében forgatta, hogy ne remegjenek az ujjai. Amikor a trükk nem vált be, kiszedett egy cigarettát az ingzsebéből – ezt is az elkobzott

javak dobozából szerezte –, rágyújtott, majd figyelte, ahogy a kis kék láng táncol a tomboló narancsvörös tűz előtt.

Leszívta a füstöt, és behunyta a szemét.

Hol vagy, Kate? – kérdezte önmagától.

Azóta játszotta ezt, hogy hallott a végtelen párhuzamosok elméletéről, miszerint az ember életútja valójában nem is egy, hanem számtalan elágazó ösvény, mint egy fa ágai, és minden választás egy új, eltérő embert szül. Tetszett neki az ötlet, hogy valahol száz különböző Kate éli száz különböző életét.

Talán az egyikben nincsenek szörnyek.

Talán a családjá még nem ment tönkre.

Talán ő és az anyja sosem hagyta el az otthonát.

Talán sosem tértek vissza.

Talán, talán, talán – és ha száz Kate él száz életet, akkor ő csak egy közülük, még hozzá pontosan az, akinek lennie kell. És tulajdonképpen könnyebb volt megtennie, amit meg kellett tennie, mert hihetett benne, hogy valahol más-hol, egy másik változata máshogy dönthetett. Jobb – vagy legalább egyszerűbb – életet élhetett. Talán éppen ő könnyíti ezt meg a számukra. Lehetővé teszi, hogy egy másik Kate megőrizze a biztonságát és az ép elméjét.

Hol vagy? – töprengett.

Egy mezőn heverésem, a csillagokat nézem.

Meleg az éjszaka. Tiszta a levegő.

Hűvös fű a hátam alatt.

A sötétben nincsenek szörnyek.

Milyen szép, gondolta, amikor a szeme előtt szikraesőt hányva összeomlott a lángoló kápolna.

A távolban szirénák vijjogtak, és Kate kihúzta magát a padon.

Kezdődik.

A hálótermekből percekben belül kitódultak a lányok, és Alice tisztelendő anyja is megjelent a köntösében, sápadt arcát vöröstre festette a még mindig lángoló kápolna fénye. Kate-nek része volt abban az örömben is, hogy hallja, amint a tiszteletre méltó, idős apáca cifrán káromkodik, mielőtt a tűzoltóautók megérkeztek, és a szirénák minden hangot elfojtottak.

Még a katolikus iskoláknak is megvannak a maguk határai.

Egy órával később Kate a helyi rendőrautó hátuljában ült – Des Moines jóvoltából –, keze összebilincselve az ölében. A jármű keresztülzáguldott az éjszakán, a Verity északkeleti sarkát képező sötét síkságon át távolodott a periféria biztonságától, és közeledett a főváros felé.

Kate fészkelődött az ülésben, próbált kényelmesebben elhelyezkedni, miközben a kocsit továbbrepesztett. Verityt három napba telt átszelni kocsival; Kate úgy becsülte, még mindig négy órára voltak a fővárostól, egy órára a Pusztaság szélétől, de egy helyi rendőrtiszt azon nem fog átvágni egy ilyen autóval. Alig volt megerősítve, leszámítva a vasrácsokat és az ultraibolya reflektorokat, amelyek most éles sávokat metszettek a sötétségbe.

A férfi elfehéredő ujjpercekkel szorította a kormányt.

Átfutott Kate fején, hogy megmondja neki, ne aggódjon – még ne, még eléggé kint voltak, és Verity külső részei viszonylag biztonságosnak számítottak, mert semmi, amitől a főváros lakói rettegetek, nem fog átkelni a Pusztaságon, hogy elkapja őket, amikor V-városhoz közelebb is bőven talál felzabálható embereket. A rendőr azonban ekkor sötét pillantást vetett rá, és Kate inkább hagyta, hadd főjön a saját levében.

Elfordult, a jó fülét a bőrrülésnek nyomta, és kinézett a sötétbe.

Üres volt előttük az út, sűrű az éjszaka, és Kate a tükörképét tanulmányozta az ablakban. Különös látványt nyújtott, ahogy csak a feltűnő részek ugrottak ki a sötét üvegen – világos haj, éles vonalú áll, sötét szem –, hiányzott róla a felszáradó könnycsepphez hasonló heg a szeme sarkából, és a másik sebhely, amely a hajvonalát követve kúszott a halántékától az álláig.

Mögöttük a Szent Ágnes Szent kereszt kápolnája mostanra biztosan szenes rommá égett.

Az egyre nagyobb tömegben összeverődő pizsamás lányok keresztet vetettek a romok láttán (Nicole Teak, akinek az orrát Kate nemrég törte be, undokul vigyorgott, mintha Kate most megkapná, amit megérdemel, mintha nem ő maga akarta volna, hogy elkapják), Alice tisztelendő anya pedig imádkozott a lelkéért, miközben elvezették.

Isten veled, Szent Ágnes.

A zsarú mondott valamit, de a szavak elhaltak, mielőtt eljutottak volna hozzá, csak tompa mormolás maradt belőlük.

– Mi az? – fordult oda tettetett érdektelenséggel.

– Mindjárt ott vagyunk – morogta a rendőr. Még mindig láthatóan bosszús volt, amiért valaki arra kényszerítette, hogy ilyen messzire szállítsa Kate-et, ahelyett, hogy bezárná egy cellába éjjelre.

Elhagytak egy táblát, amelyen az állt: V-város 375 kilométer. Egyre közelebb értek a Pusztasághoz, a főváros és Verity többi része között elterülő ütközőzónához. Mint egy várarok, gondolta Kate, szörnyekkel tele. Nem volt egyértelműen meghúzott határ, az ember mégis érezte a változást, mint egy partvonalon: a talaj lejteni kezd, bár

egyenletes marad. Az utolsó falvak is átadták helyüket a kopár pusztaságnak, a világ pedig csendesből *üressé* lett.

Még néhány fájdalmasan néma kilométer után – a rendőr nem volt hajlandó bekapcsolni a rádiót – egy mellékút törte meg az aszfaltcsík monotonitását, majd a járőr kocsi lekanyarodott, kerekei legördültek az úttestről, és csikorogva megállt a murván.

Kate-ben halvány várakozás támadt, amikor a rendőr felkapcsolta az összes lámpáját, és azok éles, ultraibolyával megerősített fényívet húztak a kocsi körül. Nem voltak egyedül; a keskeny út mellett egy fekete szállítókocsi várakozott, csak UV-fényt sugárzó futóműve, féklámpáinak vöröse és a motor halk morgása árulta el, hogy működik. A rendőrautó fényköre visszaverődött a sötétített ablakokról és a fém indamintáról, amely képes volt akár százezer voltot is átvezetni bármin, ami túl közel ment hozzá. Ezt a járművet arra tervezték, hogy átgázoljon a Pusztaságon – és mindenben, ami ott van.

Kate elmosolyodott, ugyanúgy, ahogy Nicole is rámosolygott a templom előtt, undokul, zárt szájjal. Nem boldogan, de győzedelmesen. A zsarú kiszállt, kinyitotta mellette az ajtót, és a könyökénél fogva kirángatta. Levette róla a bilincset, politikáról és privilégiumokról morgott valamit, miközben Kate a csuklóját dörzsölgette.

– Mehetek?

A zsarú összefonta maga előtt a karját. Kate ezt igennek vette, és elindult a szállítókocsi felé, de aztán visszafordult, és kinyújtotta a kezét.

– Van magánál valami, ami az enyém – közölte.

A rendőr nem reagált.

Kate összevonta a szemét. Csettintett, mire a zsarú egyetlen pillantást vetett a háta mögött várakozó szállító-kocsira, aztán előhúzta a gyújtót a zsebéből.

Kate a sima fém köré fonta ujjait, elfordult, a jó fülével még meghallotta a *ribanc* szót. Vissza sem nézett. Bemászott a szállítóba, belesüppedt a bőrülésbe, és hallgatta, ahogy a rendőrautó elhajt. A sofőrje telefonált. A visszapillantó tükörben találkozott a tekintetük.

– Igen, itt van. Igen, rendben. Tessék. – A térelválasztón keresztül hátranyújtotta a telefont; Kate pulzusa felgyorsult, ahogy átvette tőle, és a bal füléhez emelte.

– *Katherine. Olivia. Harker.*

A hang a vonalban olyan volt, mint a halk mennydörgés, a föld morajlása. Nem hangos, mégis erőteljes, az a fajta hang, amely tiszteletet, ha nem mindjárt félelmet parancsolt; Kate évek óta gyakorolta, de ha meghallotta, még mindig akaratlanul beleborzongott.

– Szia, apa – válaszolta, vigyázva, hogy a saját hangja ne remegjen.

– Büszke vagy magadra, Katherine?

Kate a körmeit nézte.

– Meglehetősen.

– A Szent Ágnes a hatodik.

– Hm? – mormolta Kate megjátszott figyelmetlenséggel.

– Hat iskola. Öt év alatt.

– Hát, az apácák azt mondták, bármit megtehetek, ha elszánom magam. Vagy azok még a Wild Prior tanárai voltak? Lassan elvesztem a fonalat...

– *Elég.* – A szó úgy érte, mint egy ökölcsapás a mellkasába. – Ezt nem folytathatod.

– Tudom – felelte a lány. Erőlködött, hogy a megfelelő Kate legyen, az, aki az apja mellett akart lenni, az, aki *megérdemelte*, hogy mellette legyen. Nem az, aki a mezőn heverésztett, nem is az, aki a kocsiban sírt közvetlenül a becsapódás előtt. Hanem az, aki nem fél semmitől. Senkitől. Még az apjától sem. Most nem bírta elővarázsolni az öntelt mosolyt, de elképzelte, és belekapaszkodott a képbe. – Tudom – ismételte. – És attól tartok, ezeket a húzásaimat egyre nehezebb eltussolni. És egyre drágább.

– Akkor miért...

– Tudod, miért, apa – vágott közbe Kate. – Tudod, mit akarok. – Hallotta, ahogy az apja kifújja a levegőt a túloldalon, és nekivetette fejét a bőr üléstámlának. A szállítókosci napfénytetejét hátrahúzták, Kate látta a sötétséget pötytyöző csillagokat.

– Haza akarok menni.

AUGUST

Bummal kezdődött.

August ötödszörré olvasta el a szavakat anélkül, hogy felfogta volna őket. A konyhapultnál ült, az egyik kezével egy almát görgetett, a másikkal az univerzumról szóló könyvet tartotta kihajtva. A torony acélzalugáteres ablakai mögött leszállt az éj, és August érezte, hogy a város a falakon keresztül is húzza maga felé. Megnézte az óráját, az ingujja felcsúszott, és kivillant a legelső fekete vonalka. A nővére hangja szűrődött át a másik szobából, bár a szavait nem Augustnak szánta. Az alsó tizenkilenc emeletről felhallatszott a beszédhangok számtalan rétege, a bakancsok dobogása, a megtöltött fegyverek kattánása, és még ezerféle zörej, amelyek a Flynn-torony zenéjét adták. August visszaterelte a figyelmét a könyvre.

Bummal kezdődött.

A szavak egy T. S. Eliot-versre emlékeztették, *Az üresekre*. „*Nem bumm-mal, csak nyüszítéssel.*”^{*} Persze az egyik szöveg a világ kezdetéről beszélt, a másik a végéről, de ettől August még elgondolkodott az univerzumon, az időn,

* Vas István fordítása

önmagán. A gondolatok sorra dőltek, mint a dominók, az egyik felborította a következőt, az megint a következőt...

August egy pillanattal azelőtt kapta fel a fejét, hogy a konyha acél tolóajtaja kinyílt, és Henry belépett. Henry Flynn magas volt és vékony, keze akár egy sebészé. A különítmény rendszeresített sötét álcaruháját viselte, a zubbonyán egy ezüstcsillaggal, amely azelőtt a fivéréé volt, azelőtt az apjáé, azelőtt pedig a nagy-nagybátyjáé, és így tovább, ötven évre visszamenőleg, az összeomlás és az újjáépítés előtti időig, mielőtt megalapították volna Verityt, és története alighanem ennél is régebbre nyúlt vissza, mert a város dobogó szívében *mindig* volt egy Flynn.

– Szia, apa – mondta August; igyekezett úgy megszólalni, mintha nem erre várt volna egész este.

– August. – Henry a pultra tett egy ES-UV, erős sugarú UV-reflektort. – Mi a helyzet?

August megállította az almát, becsukta a könyvet, és mozdulatlanságot kényszerített magára, bár tudta, ha a test mozdulatlan, az agy csak annál jobban pörög – a kinetikus potenciálokhoz és erőkhöz lehet köze; csak annyit tudott, hogy ő egész testében vágyott a mozgásra.

– Jól vagy? – kérdezte Henry, amikor nem válaszolt.

August nagyot nyelt. Nem hazudhat, hát akkor miért olyan nehéz kimondania az igazságot?

– Nem bírom tovább – bökte ki.

Henry a könyvére nézett.

– Asztronómia? – kérdezte erőltetett könnyedséggel. – Akkor pihenj.

August az apa szemébe nézett. Henry Flynn szeme kedves volt, a szája íve szomorú; vagy a szeme volt szomorú és

a szája kedves, ezt mindig összekeverte. Az arcokon annyi apróság rajzolódott ki, végtelen kicsi eltérések, és ezekben mégis egy-egy felismerhető érzés mutatkozott meg, mint a büszkeség, az undor, a bosszúság, a kimerültség... már megint elkalandozott. Megpróbálta összeszedni a gondolatait, mielőtt végképp szétgurulnak.

– Nem a könyvre gondolok.

– August... – kezdte Henry, mert már tudta, hova fog ez kifutni. – Ez nem vita tárgya.

– De ha te csak...

– A különítmény *szóba sem jöhet*.

Az acélajtó újra kinyílt. Emily Flynn lépett be, és a pultra tette a nála lévő ellátmányos dobozt. Egy hajszállal magasabb volt a férjénél, a válla szélesebb, a bőre sötét, rövid haja dicsfényként keretezte az arcát, és a csípőjén fegyvertokot viselt. Úgy lépkedett, mint egy katona, de a szeme, akárcsak Henryé, szomorú volt, és az állkapcsát összeszorította.

– Ne kezd már megint...

– Állandóan a különítmény vesz körül – érvelt August.

– Bármikor elmegyek valahova, úgy öltözöm, mint ők. Tényleg olyan nagy lépés lenne, ha közéjük is tartoznék?

– Igen – vágta rá Henry.

– Nem biztonságos – tette hozzá Emily, és nekiállt kipakolni az ételt. – Ilsa a szobájában van? Gondoltam, együtt...

August azonban nem engedett.

– *Schol* sem biztonságos! – vágott közbe. – Ez a lényeg! Ti mindennap az életeteket kockáztatjátok azokkal az *izékel* szemben, én pedig itt ülök, a csillagokról olvasok, és úgy teszek, mintha minden rendben volna!

Emily a fejét csóválta, és kivett egy kést a pulton álló tartóból. Nekiállt felválni a zöldségeket, rendet vitt a káoszba, egyszerre egy szeletnyit.

– A torony biztonságos, August. Jelenleg legalábbis biztonságosabb az utcáknál.

– Ezért kellene odakint lennem, segítenem a vörös zónában!

– Így is kiveszed belőle a részed – válaszolta Henry.
– Ez...

– Mitől féltek ennyire? – csattant fel August.

Emily lecsapta a kést.

– Ezt tényleg meg kell kérdezned?

– Azt hiszitek, hogy bajom esik? – Mielőtt Emily válaszolhatott volna, August felpattant, egy gyors mozdulattal felkapta a kést, és a saját kezébe döfte. Henry összerezett, Emily levegőért kapott, de a penge lepattant August bőréről, mintha az kőből lenne, és a hegye beleállt a vágódeszkába. A konyhára hirtelen csend borult.

– Úgy viselkedtek, mintha cukorból lennék – szólalt meg újra August, és eleresztette a kést. – Pedig nem. – Megfogta Emily kezét, ahogy Henrytől már olyan sokszor látta. – Em – folytatta halkán. – *Anyu*. Nem vagyok sérülékeny. Éppen ellenkezőleg.

– Legyőzhetetlen sem vagy – ellenkezett Emily. – Nem...

– Nem engedlek ki oda – szakította félbe Henry. – Ha Harker emberei elkapnak...

– Hagyod, hogy Leo vezesse az egész Flynn-különítményt – vetette ellen August. – Mindenhol ott az arca, és ő még mindig életben van.

– Az más – vágta rá Henry és Emily egyszerre.

– Miért? – tudakolta August.

Emily az arcára simította a kezét, mint amikor még gyerek volt – csak éppen nem ez volt a megfelelő szó. August sosem volt gyerek, nem igazán; a gyerekek nem teljes alakjukban jönnek létre egy büntett helyszínén.

– Mi csak meg akarunk védeni téged. Leo az elejétől benne volt az akcióban. De emiatt ő is *állandó* célpont. És minél jobban terjeszkedünk a városban, annál inkább igyekeznek majd Harker emberei kiaknázni a gyengeségeinket és elorozni az erősségeinket.

– És én melyik vagyok? – húzódott el August. – A gyengeségetek vagy az erősségetek?

Emily meleg, barna szeme elkerekedett, kifejezéstelenné vált.

– Mindkettő – bökte ki.

Nem volt tisztességes megkérdeznie, de az igazság mégis fájt.

– Ez most hogy jutott eszedbe? – Henry megdörgölte a szemét. – Nem is igazán akarsz harcolni.

Igaza volt. August nem akart harcolni – nem az utcákon, az éjszaka közepén. Még a családjával sem akart veszekedni. A csontjaiban mégis érezte azt a rémes vibrálást, mintha valami ki akart volna törni belőle, mint egy egyre hangosabb dallam a fejében.

– Nem. De *segíteni*, azt igen.

– Már így is segítesz – erősködött Henry. – A különítmény csak tüneti kezelés. Te, Ilsa és Leo, ti kezelitek magát a betegséget. Ez így működik.

Ez az, hogy nem működik! August kiabálni szeretett volna. A tűzszünet V-városban csak hat éve tartott, Harker

az egyik oldalon, Flynn a másikon, de már a végét járta. Mindenki tudta, hogy nem lesz tartós. Minden éjjel még több halál kúszott át a Vonalon. Túl sok volt a szörny, és kevés a jó ember.

– Kérlek – ismételte. – Többet tehetnék, ha engednétek.

– August... – kezdte Henry, de a fiú felemelte a kezét.

– Csak ígérjétek meg, hogy gondolkodni fogtok rajta. – Azzal kihátrált a konyhából, mielőtt a szülei rákényszerültek volna, hogy megmondják neki az igazat.

A szobájában egyszerre uralkodott entrópia és rend, afféle kordában tartott káosz. Kicsi volt, ablaktalan és zárt: ha nem olyan ismerős, klausztofóbiás lett volna tőle. A könyvek régen kinőtték a polcaikat, most ingatag oszlopokban álltak az ágyon és mellette, jó néhány nyitva, megtört gerinccel hevert a takarón. Van, aki egy bizonyos zsánert vagy témát részesít előnyben, de Augustnak nem volt kedvence, csak fikciót nem olvasott – mindent meg akart tanulni a világról, úgy, ahogy az van, volt és lehet. Mint olyasvalaki, aki meglehetősen hirtelen jött létre, akár egy bűvésztrükk csatánójá, félt, hogy a létezése bizonytalan, hogy bármelyik pillanatban egyszerűen ismét megszűnhet létezni.

A könyvek téma szerint voltak elrendezve: *asztronómia, vallás, történelem, filozófia*.

Otthon tanították, ami valójában azt jelentette, hogy maga tanult – néha Ilsa megpróbált segíteni, amikor a gondolatai nem gubancolódtak össze, de a bátyjának, Leónak hiányzott a türelme a könyvekhez, Henry és Emily pedig túlságosan elfoglalt volt, ezért August többnyire magára maradt. És többnyire nem is bánta. Eddig. Nem volt benne

biztos, hogy az *elszigeteltség* mikor vált elszigetelődéssé, de abban igen, hogy megtörtént.

A szobájában a bútorokon és a könyveken kívül csak egy hegedű volt. Két könyvtornyon egyensúlyozott a nyitott tokjában, és August ösztönösen felé indult, de leküzdötte a készletést, hogy kézbe vegye, és játszani kezdjen. Inkább lelökött egy Platón-kötetet a párnájáról, és ledőlt a gyűrött ágyneműre.

A levegőtlen szobában August feltúrta az ingujját, és kivillant a több száz fekete vonalka, amelyek a bal csuklójánál kezdődtek, onnan haladtak felfelé, a könyökén és a vállán át a kulcscsontjáig és a bordakosaráig.

Aznap négyszáztizenkettő volt.

Kisimította sötét haját a szeméből, és hallgatta, ahogy Henry és Emily Flynn a konyhában halkán beszélgettek róla, a városról, a fegyverszünetről.

Mi történik majd, ha megszegik? Amikor. Leo mindig azt mondta, *amikor*.

August még nem élt a Jelenés után kitört tartományi háborúk idején, csak történeteket hallott a vérontásról. De látta a félelmet Flynn szemében, ahányszor csak felmerült a téma – márpedig ez mostanában egyre gyakrabban előfordult. Leo láthatóan nem aggódott – szerinte Henry *megnyerte* a tartományi háborút, és bármi is vezetett a tűzszünethez, az nekik köszönhető, bármikor újra megismételhetik.

– Ha itt az idő – mondaná Leo –, készen állunk majd.

– Nem – felelné rá Flynn komor arccal. – Arra senki sem áll készen.

Végül a szomszéd szobában elhalkultak a hangok, és August egyedül maradt a gondolataival. Behunyta a szemét,

várta, hogy megnyugodjon, ám amint beállt a csend, megtörte a koponyájában visszhangzó, szaggatott távoli fegyverropogás – ez a hang minden csendes pillanatba beférkőzött.

Bummal kezdődött.

Átfordult, kiszedte a párnája alól a zenelejátszót, bedugta a fülhallgatókat, és lenyomta a lejátszás gombot. Klasszikus zene harsant fel, hangosan, élénken és csodálatosan; August átadta magát neki, miközben számok villództak az elméjében.

Tizenkettő. Hat. Négy.

Tizenkét év telt el a Jelenés óta, amikor az erőszak először alakot öltött, és V-város szétesett.

Hat év, hogy a tűzszünet valahogy összefércelte; nem egy városként, hanem kettőként.

És négy, amióta felébredt egy középiskola rendőrségi szalagokkal elkerített éttermében.

– Ó, istenem – fogta meg valaki a könyökét. – Te honnan bukkantál elő? – Aztán kiabálni kezdett valaki máshoz. – Találtam egy kisfiút! – A nő letérdelt hozzá, hogy az arcába nézhessen; August tudta, hogy el akar előle takarni valamit. Valami iszonyút. – Mi a neved, drága?

August üres tekintettel nézett fel rá.

– Biztosan sokkot kapott – vélte egy férfi.

– Vigyétek ki innen – szólalt meg egy másik, mire a nő kézen fogta.

– Kicsim, szeretném, ha becsuknád a szemed. – Akkor pillantotta meg mögötte a fekete ponyvák sorát a padlón. Úgy sorakoztak, mint a vonalkák.

Az első szimfónia véget ért, és egy pillanattal később felhangzott a második. Minden akkordot, minden *hangjegyet*

hallott, de ha eléggé koncentrált, mégis képes volt kivenni az apja mormolását, az anyja járkáló lépteit. Ezért nem okozott gondot a három pittyenés Henry szobájából. Vagy meghallani, amikor fogadta a hívást, amikor a szavai aggodalmasan elhalkultak.

– *Mikor? Biztos vagy benne? Mikor íratják be? Nem, nem, örülök, hogy szóltál. Oké, rendben, intézem.*

A hívás véget ért, és Henry először elhallgatott, majd amikor újra megszólalt, már Leóhoz beszélt. August mindent hallott, csak a testvére visszatértét nem. *Róla* volt szó.

Felült, kirántotta a füléből a fülhallgatókat.

– Engedd meg neki, amit akar – mondta Leo a maga halk, egyenletes hangján. – *Úgy bánssz vele, mint egy házi kedvencsel, nem pedig mint a fiaddal, holott ő egyik sem. Katonák vagyunk, Flynn. A szent tűz...* – August a szemét forgatta. *Értékelte, hogy a bátyja bizalmat szavazott neki, de a bigottságától eltekintett volna. – Megfojtod.*

August ezzel egyetértett.

– *Mi csak próbáljuk...* – lépett közbe Emily is.

– *Megvédeni?* – korholta Leo. – *Amikor a fegyverszünet szétesik, ez a torony nem fog majd megvédeni.*

– *Nem küldjük az ellenséges vonalak mögé.*

– *Lehetőséget kaptatok. Csak azt javaslom, hogy éljetelek veled.*

– *A kockázat...*

– *Nem olyan nagy, ha óvatosan viselkedik. Az előny viszont...*

August gyomra felfordult attól, hogy úgy beszélnek róla, mintha ott se lenne, mintha nem *hallaná*, ezért felállt, közben felborítva egy könyvtornyot. De elkésett: a beszélgetés

már véget ért, mire kinyitotta az ajtaját. Leo elment, az apja pedig a kezét nyújtotta, mintha be akarna kopogni.

– Mi történt? – kérdezte.

Henry nem próbálta elpalástolni a tényeket.

– Igazad volt – mondta. – Megérdemled az esélyt, hogy segíts. És azt hiszem, megtaláltam a módját.

August elmosolyodott.

– Akármilyen is az, benne vagyok.